

CAPT.ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ : (Πρόεδρος ΠΕΠΕΝ πάσης τάξεως)

«Για να ακολουθήσει κάποιος τη θάλασσα πρέπει να την ερωτευθεί και να την αγαπήσει»

Πολλές φορές, λόγω της ιδιαιτερότητας του επαγγέλματός μας αποδεικνύεται έμπρακτα η αυτοθυσία από την οποία διακατέχεται ο Έλληνας Πλοίαρχος. Ο Έλληνας Ναυτικός.

Όταν αποφασίσει κάποιος να ριψοκινδυνέψει για έναν συνάνθρωπο, διέπεται από καθαρά αλτρουιστικά συναισθήματα.

Η ριψοκινδυνότητα είναι στοιχείο που υπάρχει μέσα σε αυτό που κάνουμε. Αφού αποφασίσαμε να κάνουμε αυτό το συγκεκριμένο επάγγελμα, θα πρέπει ανά πάσα στιγμή να είμαστε έτοιμοι. Και βεβαίως (όχι γιατί πρέπει), αλλά, γιατί βγαίνει μόνο του. Πάντα όλες εκείνες τις φορές που μπορεί να συμβεί κάτι, ο ριψοκίνδυνος Πλοίαρχος δεν ενεργεί υπολογιστικά με «αφού» και «διότι». Ενεργεί πάντα με στόχο την επίλυση του προβλήματος.

Το πρόβλημα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι ο κίνδυνος που θα διατρέξει πιθανά ένα πλοίο και η επίλυση, η διάσωση του πληρώματος, των επιβατών και της περιουσίας.

Όταν ο ναυτικός αποφασίσει να γίνει ναυτικός ποτέ δεν υπολογίζει ότι θα κινδυνεύσει. Και αρκετοί από εμάς, ανά πάσα στιγμή, μπορεί να χρειασθεί να προσφέρουμε βοήθεια.

Η αυτοπεποίθηση, είναι σημαντικό προσόν που διακρίνει εμάς τους Πλοίαρχους. Το τελευταίο πράγμα που ενδεχομένως μπορεί να σκεφτεί ένας συνάδελφός μου, είναι το ατύχημα. Ποτέ δεν είναι δυνατό να δεχτεί, ότι θα υπάρξει μέλος πληρώματος ή επιβάτης που θα κινδυνεύσει. Όταν κάποιος αποφασίζει να σώσει έναν συνάνθρωπό του, ποτέ δεν σκέφτεται ότι μπορεί να του συμβεί κάτι δυσάρεστο. Πάντα ο στόχος του είναι (με την επέμβασή του) να πετύχει την διάσωση εκτιμώντας την κάθε κατάσταση ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες, τον τύπο του πλοίου και τους αστάθμητους παράγοντες. Όμως τις πιο πολλές φορές δρα ριψοκίνδυνα με αλτρουϊστικό συναίσθημα. Ριψοκινδυνεύει γιατί αυτό το συναίσθημα βγαίνει από μόνο του, είναι συναίσθημα ψυχής.

Ωστόσο, η φιλοσοφία που διέπει το ναυτικό επάγγελμα είναι πολλές φορές υποκειμενική. Όμως, υπάρχουν εξειδικευμένα κίνητρα για τα οποία ο κάθε ναυτικός αποφασίζει να ακολουθήσει το ναυτικό επάγγελμα, αλλά και να παραμείνει σε αυτό.

Εκτός όμως όλων αυτών, όπως για κάθε επάγγελμα, πρέπει αυτό που κάνουμε να το κάνουμε γιατί το θέλουμε πραγματικά. Αν όχι, καλύτερα να μην ασχοληθούμε με αυτό.

Ο Πλοίαρχος εγκαταλείπει τελευταίος το πλοίο του. Κι έτσι συμβαίνει στην πραγματικότητα, όπου δυστυχώς έχουμε παραδείγματα που χάσαμε συναδέλφους, οι οποίοι πλήρωσαν με την ζωή τους την πίστη τους στο υπέρτατο καθήκον της θέσεώς τους. Ο λόγος είναι ένας: **«ο Πλοίαρχος θεωρεί το πλήρωμά του και το πλοίο του σαν ένα κομμάτι από τον εαυτό του.»**

Σε καμιά περίπτωση δεν είναι δυνατόν να εγκαταλείψει το πλοίο του ο Πλοίαρχος εάν πρώτα δεν βεβαιωθεί ότι έχουν διασωθεί όλοι. Οτι εκείνος είναι ο τελευταίος και ότι δεν υπάρχει περίπτωση διάσωσης της περιουσίας που λέγεται πλοίο και φορτίο.

Ανεξάρτητα αν δεσμεύεται από κάποια συγκεκριμένη νομοθεσία , δεσμεύεται από ηθικούς νόμους που στις μικρές κοινωνίες των πλοίων θεωρούνται άγραφοι μεν, επιβεβλημένοι δε. Όλοι πρέπει να καταλάβουν ότι η ζωή του Πλοίαρχου είναι το πλοίο και το πλήρωμά του. Αυτό, παραμένει το μόνο αναλλοίωτο δεδομένο παρά τις όποιες αλλαγές και εξελίξεις που έχουν συμβεί, με το πέρασμα των χρόνων, στη ναυτική κοινωνία.

Είναι γεγονός, ότι οι πρώτοι караβοκύρηδες ήταν κατά κανόνα και οι καπεταναίοι των πλοίων. Μετά τον ΄Β Παγκόσμιο Πόλεμο ,(όπου ο Έλληνας πλοιοκτήτης έγινε κυρίαρχος των θαλασσών) , τότε που χρειάστηκε να βγουν νέα παιδιά στο επάγγελμα, προφανώς άλλαξε και η νοοτροπία. Τότε ο πλοιοκτήτης ήταν και πλοίαρχος και η ζωή κυλούσε μέσα στο πλοίο. Πολλές φορές ακόμα και τα παιδιά τους μεγάλωναν εκεί, μέχρι να πάνε σχολείο. Το επάγγελμα ήταν πιο αγνό, γιατί αυτό που έκαναν οι προκάτοχοί μας το έκαναν γιατί με αυτό ξεκίναγαν τη ζωή και την οικογένειά τους.

Αλλά και σήμερα, δεν είναι πολύ διαφορετικά τα πράγματα. Φυσικά ένας Πλοίαρχος όταν κουβαλά ψυχές στην πλάτη του, δεν μπορεί να μην τον διακρίνουν αγνά συναισθήματα και επαγγελματισμός.

Επαγγελματισμός θα πει : ο Πλοίαρχος πρέπει να ξέρει να κάνει σωστά τη δουλειά του, να είναι υπεύθυνο άτομο και να ακολουθεί τους νόμους και τις αποφάσεις της Πολιτείας. Να έχει ναυτική παιδεία και να σέβεται πάνω απ' όλα τον εαυτό του και τους συνανθρώπους του.

Αυτό που πρέπει να επισημάνω, είναι το γεγονός ότι όλοι οι σημερινοί συνάδελφοι έχουν εκτός των προαναφερθέντων χαρακτηριστικών και την απαιτούμενη επιμόρφωση προκειμένου να αντεπεξέρχονται στις απαιτήσεις και ανάγκες του επαγγέλματος. Βεβαίως, είναι προς τιμήν τους γιατί οι καιροί είναι δύσκολοι και οι απαιτήσεις τεράστιες, μέσα σε αυτόν τον τεράστιο ανταγωνισμό που υπάρχει.

Είναι βέβαιο, ότι αναγκαζόμαστε να γινόμαστε ανταγωνιστικοί. Γι'αυτό και πρέπει να ανανεώνουμε συνεχώς τις γνώσεις μας, οι οποίες μαζί με τις εμπειρίες μας θα μας κρατούν πάντα στην πρώτη θέση της παγκόσμιας κλίμακας ποιοτικά αλλά και ποσοτικά, προσβλέποντας σε μια μεγαλύτερη προσέλευση των νέων στο ναυτικό επάγγελμα. Ετσι που να συνεχιστεί η παράδοση αυτή διαχρονικά.